

Lieve familie, beste vrienden,

Op 21 juli 1933 om 11u word ik geboren, thuis, in Deurne. Ik ben de derde dochter van Lode Geysen en Line Colombie en heb twee zussen Greta en Suzy en een jongere broer Jan.

Als 8-jarig meisje kom ik in een hele lieve en warme familie terecht en wordt Wachtebeke tijdens de Tweede Oorlog mijn thuis. Ik ben 18 wanneer ik Paul C. Van de Velde leer kennen. De liefde van mijn leven. Paul is vanaf de eerste minuut een memorabele, solide man. Avontuurlijk ook. We beginnen aan een spannend leven samen. Hij overtuigt me om naar Afrika te gaan. In Congo bouwen we een tropische thuis met onze vier dochters. Paul houdt zielsveel van zijn meisjes. Terug in België beginnen onze dochters vanuit TADE uit te zwermen. In 1986 sterft Paul, thuis in Kapellen. In de Orgelstraat probeer ik samen met Minoe opnieuw een thuis te creëren. Dat 'stom beest' wordt mijn alles. Ik zoek af en toe troost en energie in Wenduine maar vooral in theater- en cinemazalen. Daar zijn, is telkens een feest op zich.

Mijn wereld wordt geleidelijk aan kleiner. Oud worden is niet leuk. Het wordt een constant loslaten, loslaten van wat niet meer kan. Lichtpunten vinden wordt een hele opgave. Begin dit jaar moet ik ook Minoe loslaten. Ik zoek en zie ze nog dagelijks, mijn compagnon al twintig jaar lang. Ik ween steeds vaker het hart uit mijn lijf en besef dat een gebroken hart mijn einde zal zijn. Ik heb een fantastisch leven gehad, maar het is nu stilaan écht genoeg geweest. Ik heb behoefte aan een nieuwe, onbekende thuis.

Ik ben vertrokken, dinsdag 3 september om 11 uur 33, thuis omringd door mijn dochters.

Mijn kinderen Titania, Anouk en Bart, Ditte en Raf, Maud en Geert, mijn kleinkinderen Wannes en Lore, Zjos en Leo, Anabel, Billie en Raf, Robin en Dylan, Jeroom en Dorien, Sander, Ferre en Amber, Robbe, Mel en Diaz en mijn achterkleinkinderen Emilia, Flores, Velan, Esteban, Matis en Teresa

nemen afscheid van mij op vrijdag 13 september 2024 in intieme kring.

Tussen een glimlach en een traan ben ik mijn weg gegaan.
Het was tijd om een herinnering te worden.

FLORA
GEYSEN

Mamieke